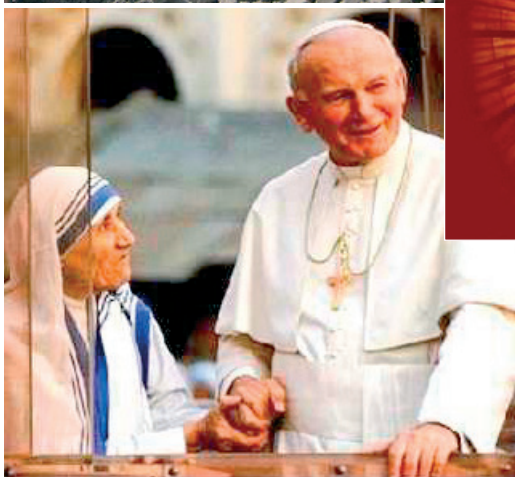

Népek missziája

A Pápai Missziós Művek magazinja • IV. évfolyam, 1. szám • 2010. május

Odafigyelő szeretettel

Imádkozzunk papjainkért!

Szeretetmorzsák

Tanuságtétel és kisugárzás

Utcagyerekek Brazíliában

A szeretet iskolája Peruban

A leprások védőszentje

♦ Ázsia – Kína

A húsvéti időben számos papot és szerzetest szenteltek fel Kínában. Az ünnepélyes istentiszteleten a nan-ningi püspök, *Tan Yan Quan* harmincnégy pappal koncelebrált. Szentbeszédében buzdította a papokat: „Legyetek a püspök munkatársai és az Újszövetség papjai, és vegyétek magatokra a felelősséget azért, hogy az evangéliumot hirdessétek. Őrizzétek nyájatokat, és a hívekkel együtt ünnepeljétek a szentmisét!” A püspök emlékeztetett a papok évére, és hangsúlyozta a hitvallás jelentősége mellett azt is, hogy „a papok feltétel nélkül az Úrnak adják át magukat”.

♦ Ázsia – Kambodzsa

A kambodzsai király, *Norodom Sihamoni* adta át az új, takeói kórházat,

amelynek építtetője és fenntartója a katolikus egyház. A különböző egyházi segélyszervezetek és a kambodzsai egészségügyi minisztérium is hozzájárul a működtetéshez. Az ünnepélyes megnyitón részt vett a kambodzsai apostoli nuncius, a Phnom Penh-i apostoli vikariátus új segédpüspöke, valamint az új kórház dolgozói. A jelenleg hatvanhét ágyas kórházban olyan szembetegségeket kezelnek, amelyek eddig sok esetben vak-sághoz vezettek az országban. »

Mi is az a PMM?

A Pápai Missziós Művek (PMM) a katolikus egyház szervezete, amely négy ágazatán keresztül koordinálja és támogatja az egyház missziós küldetését. Ezek a következők: a Hitterjesztés Műve, Szent Péter Apostol Műve, Szent Gyermekség Műve és a Missziós Unió. Az ágazatok célja azonos: Jézus Krisztus evangéliuma elterjedésének segítése. Az evangelizáció, a missziós tanúságtétel lelki és anyagi támogatásban is kifejeződik.

A PMM fő irányítója a pápa, a római székhelyű Népek Evangelizációja Kongregáción keresztül. Az egyes országokban a nemzeti igazgatóságok végzik a missziós és koordinációs tevékenységet.

A hagyományos missziós szervezetek – pl. a szerzetesrendek – tagjai közvetlenül a missziós területeken élik hivatásukat, gyakran igen nehéz körülmények között, akár üldöztetések és veszélyek közepette is.

Napjainkban az evangelizáció új formái és újabb szereplői is megjelennek: papok és szerzetesek, laikusok csoportjainak és szervezeteinek, valamint az egyéni és a pasztorális párbeszéd különböző megnyilvánulásain keresztül.

A hagyományos és az új szervezetek közötti missziós együttműködés kibontakoztatását a II. Vatikáni Zsinat a Népek Evangelizációjának Kongregációjára bízta. A kongregáció ezt a feladatot a Pápai Missziós Művek, illetve annak négy ágazata segítségével végzi.

A PMM célja, hogy felébressze és elmélyítse Isten népének missziós tudatát és lelkületét; hogy informálja a katolikusokat az egyetemes misszió életéről és szükségleteiről; hogy arra buzdítsa a helyi egyházakat, imádkozzanak egymásért, és felajánlásaikkal segítsék egymást.

A hívek által a világ plébániáiról és egyházmegyéiből összegyűjtött adományok az Egyház Központi Szolidaritási Alapját képezik, amelyek pénzügyi segítséget nyújtanak a missziós területeken működő egyházi szervezeteknek evangelizációs, liturgikus és szociális tevékenységükhöz.

A Pápai Missziós Művekről és a magyarországi nemzeti igazgatóság tevékenységéről bővebben a www.papaimisszio.hu internetes oldalon tájékozódhatnak kedves olvasóink.

Tartalom

Misszió a templomban	4
Karolj fel egy papot!	5
A Szent Gyermekség Műve – Missziós Gyermek Társasága	6
Jó talajra hullott a mag Fóton	6
A Patrona Hungariae missziós gyermekei	7
A szekszárdi kovász	8
Feltámadási menet	9
Csillagjárás vagy háromkirályjárás	9
Magyar Örökség-díjasok	10
Panchkui	11
Utcagyerek Brazíliában	12

A szeretet iskolája	14
Felcsillanó fény a sötétben	15
„Egy pásztor soha ne hagyja el a nyáját nehéz időkben”	16
A leprások védőszentje	18

Népek missziója

Kiadja a Pápai Missziós Művek

Főszerkesztő, felelős kiadó:

P. Benven Sebastian Madassery svd, a PMM igazgatója

Szerkesztő: Rózsa Mária

Tördelés, lapterv: Bukovszki Antal

Korrektor: Rochlitz Bernadett

Pápai Missziós Művek

1223 Budapest, Jókai Mór u. 14. • Tel./fax: 226-4610

E-mail: pmmmisszio@gmail.com

Nyomás D-Plus Kft.,

Felelős vezető: Németh László ügyvezető

Papság és misszió

A Papság évében vagyunk. Sokat imádkozunk papjainkért és elmélkedünk a papság jelentőségéről. A papság és a misszió között szoros kapcsolat van. A Presbyterorum ordinis zsinati dekrétum így szól a papi szolgálatról: „A lelki adomány, melyet a papok a szentelésben kaptak, nem valamilyen korlátozott és egy helyhez kötött, hanem az üdvösség »egészen a föld határáig« (ApCsel 1,8) mindent átfogó egyetemes küldetésére készíti föl őket, mert bármely papi szolgálat Krisztustól az apostoloknak adott küldetés egyetemes távlataiban részesedik” (10).

Ugyanakkor a hívőknek a papsága a keresztség szentségében gyökerezik. Az újonnan megkereszteltekhez így szól Péter: „...ti pedig választott nép, királyi papság, szent nemzet, megváltott nép vagytok, hogy hirdessétek annak üdvö-

zítő tetteit, aki a sötétségből meghívott titeket az ő csodálatos világosságára” (1Pét 2,9). Tehát mindenkinek, aki meg van keresztezve a Szentháromság egy Isten nevében, missziós szíve és lelke van. Ma a misszió elsősorban: tanúságtétel és kisugárzás.

P. Benven Sebastian Madassery SVD,
a Pápai Missziós Művek
magyarországi nemzeti igazgatója

» ♦ Európa – Spanyolország

Több kórházra és szakképzett orvosra van szükség a fejlődő országokban lezajló szülésekhez, és több odafigyelés kell a születés előtti vizsgálatokhoz is, ahelyett hogy a születésszabályozással kapcsolatban hoznak még több rendelkezést – követelik a Mater Care International (MCI) szervezet katolikus szülései. Az MCI elnöke, dr. Robert Walley kritikával illetett sok nemzetközi segélyszervezetet, amelyek a születésszabályozást állítják saját programjuk középpontjába, és az abortuszt javasolják a fejlődő országokban az anyahalandóság csökkentése érdekében. Több ezer dollárt kiadnak a születésszabályozással kapcsolatos programokra, és ennek az összegnek csak egy kis töredéke jut olyan szolgáltatásokra, amelyek biztosítják az anya és a gyermek egészségét a várandósság alatt. Dr. Walley rámutatott: sok anya – főleg Afrikában – meg akarja tartani a gyer-

mekét, mivel tudja, hogy a gyermek a családjuk, közösségük és országuk jövőjét jelenti. Az MCI támogatja az abortusztörvény elleni tiltakozásokat Spanyolországban és más országokban, és kiáll a katolikus orvosok jogáért, hogy hivatásukat lelkiismeretük szerint gyakorolhassák.

♦ Afrika – Kenya

Kenya katolikus püspökei bírálják a tervezett alkotmánymódosítást. Már az év elején jelezték, hogy elutasítják azt a parlamenti bizottság által javasolt módosítást, amely az élet kezdetéről szóló bekezdés megváltoztatá-

sát indítványozta. Eszerint az élet kezdetének ezentúl nem a fogantatást

tekintenék, hanem a születést. Az egyház nézetei szerint egy ilyen lépés az abortusz legalizálásának az útját egyengetné.

♦ Afrika – Mária Rádió

A katolikus egyház történetének legnagyobb missziós sikerei között tartják számon a katolicizmus terjedését Afrika a Szaharától délre fekvő térségében, amely különösen az utóbbi harminc évben volt nagymértékű. 1900-ban a katolikusok száma 1,9 millió volt, 2000 végén 139 millió, ma pedig több mint 160 millió. A kereszténység történetében soha nem volt ehhez fogható létszámnövekedés. A Mária Rádió egyre több országban sugároz már, és a földrészen való jelenléte pótolhatatlan segítséget nyújthat ahhoz, hogy a közösségek megerősödjének az egyház hitében, valamint hogy egy új missziós korszak kezdődjön, és hogy az emberi méltóság tisztelete élő valóság legyen. A Mária Rá-

»

Küldetésben járunk

Missziós szolgálatunk segíti összegyűjteni az Úr szétszórt gyermekeit, hogy Isten népévé legyenek. Szívvel köszönünk minden lelki és anyagi támogatást. Isten fizesse meg sokszorosán!

PÁPAI MISSZIÓS MŰVEK

1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.

Számlaszámunk:

11600006-00000000-27778649

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is, melyek megválaszolására külön rovatot tervezünk. Természetesen honlapunkon keresztül is lehet üzenni, kérdezni:

www.papaimisszio.hu

E-mail: pmmmisszio@gmail.com,
vagy Pápai Missziós Művek

1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.

Tel.: (06-1) 226-4610

Misszió a templomban

Amikor először miséztem a budapesti Örökimádás-templomban, a szentbeszédem vége felé a misszió feladatáról beszéltem. Egy Krisztus-követő számára egyetlen ember sem idegen a világon, hanem felebarát. Ezt a krisztusi szellemet, mely átöleli az összes teremtményt, mi is megkaptuk, amikor megkeresztelkedtünk a Szentháromság egy Isten nevében. Ezzel a tudattal kell tekintelnünk az életünket, másokat, sőt az egész világot. Így mindenki misszionárius.

A szentmise végén bementem a sekrestyébe, és akkor odajött egy bácsi, aki néhány fémpénzt hozott, hogy ezt egy fiatalember küldte a misszió javára. Amikor kijöttem a sekrestyéből, odajött egy nyolcéves kislány – aki egyházi iskolában tanul –, és a zsebpénzéből ötven forintot nyújtott át a szegény gyermekek megsegítésére.

Nehéz szavakba önteni azokat az érzéseket, amelyeket átéltem ezekben a percekben, mert hiszen minden apró segítségre szükség van. A missziós munkának van értelme! Életünk folya-

mán sokszor érezzük magunkat csalódottnak, az eredeti buzgóság lankad – ez minden életterületen megtalálható. Ennek ellenére most láttam, hogy mindig fontos buzgón folytatni ezt a munkát azért, hogy eljőjön Isten országa a földön. Erőt és bátorságot ad, hogy az Úr megfelelő időben, megfelelő módon, megfelelő embereken keresztül szól hozzánk, és irányt mutat. Ahogyan Vianney Szent János mondja: „Egyetlen ember lelke is akkora, mint az egész világmindenség”.

Sebastian atya

» diók legutóbbi világkongresszusán arra buzdítottak a résztvevők, hogy mindenki támogassa erejéhez mérten a rádió afrikai, missziós terjedését. (Forrás: Mária Rádió)

♦ Amerika – Brazília

„Szítani akarjuk a missziós lángot”. Ez volt a mottója annak a találkozónak, melyet a X. Szent Piusz szalézi tartomány tagjai és az aparecidai Missziónyunk provincia *Don Bosco* nővérei tartottak Brazíliában, Porto Alegre-ben. Az előadók kiemelték, hogy az evangelizáció során az embernek saját korlátait is meg kell haladnia. Az egyik nővér hangsúlyozta: napjainkban egyszerű átlépni a földrajzi, kulturális, szociális és politikai határokat, és ezáltal valóságosan is eljutni az emberek szívéhez. A *Don Bosco*-nővérek rendi ága missziós rendi ágként született, és ez ma is a reményük forrása, hogy tevékenységük hatására a környezetük minden-

napjait a szeretet, az irgalmasság és a kölcsönös szolidaritás hassa át. A rendtartomány missziós megbízottja hozzáfűzte: „Meg kell értenünk az egyes emberek és régiók szociális és vallási összefüggéseit, mert e nélkül nem tudunk úrrá lenni a missziós munka kihívásain”.

♦ Amerika – USA

A Krisztusba vetett hit bizonyossággal legyenek hősök munkátokban, akkor is, ha számtalan kihívással találkoztok és nehézségbe ütköztök. Mivel ti igazi misszionáriusok vagytok! – bátorította a hitoktatókat a számukra rendezett konferencián az amerikai Pápai Missziós Művek igazgatója, *John E. Kozar* prelátus. A katolikus képzésért felelős egyesület szervezésében nyolcezer katolikus tanár, nevelő és plébániai hitoktató volt jelen. Kozar prelátus felidézte a missziós országokban tett látogatásait: „Utazásaim során gyakran találkozom

olyan emberekkel, akik másokat elvezetnek az Úrhoz, és katolikus hitre tanítják őket. Ezek a katekéták a missziós országokban nemcsak információforrást jelentenek a hit kérdéseiben, hanem elsősorban hitvallók, akik hitükkel, saját életük példája által tanítanak.” Majd előadásában megemlékezett elődjéről, *Fulton J. Sheen* püspökről, a Hitterjesztés Műve egykori nemzeti igazgatójáról is: „Sheen püspök jól és hűségesen tanított meg minket arra, mit jelent Krisztusnak adni az elsőbbséget mindenben, amit csak teszünk”.

Az Egyesült Államok missziós folyóiratának igazgatónöje hangsúlyozta: „Minden misszionárius tudja, hogy minden pillanat fontos, hogy az Úr minden pillanatban jelen van, várja a velünk való találkozást és az ölelésünket. Ezért jelen kell lennünk minden pillanatban az Istenben való hitünkkel és az embertársaink iránti szeretetünkkel.”

Karolj fel egy papot!

„Ó, mily nagy dolog papnak lenni! ...hiszen ki-mond két szót, és a mi Urunk leszáll a mennyből a szavaira, és egy kis osztyába rejtezik”

(Vianney Szent János)

A Papság évéhez kapcsolódva a Pápai Missziós Művek „Karolj fel egy papot!” buzdítással missziós imamozgalmat hirdetett meg. A Népek Missziója magazin legutóbbi számában is írtunk a kezdeményezésről, amelynek elsődleges célja, hogy erősödjön az éltető szeretetkapcsolat papok és hívek között, és hogy a lelkipásztorok a mindennapokban is megérezzék híveik feléjük áradó szeretetét, megbecsülését.

Kiemelt jelentősége lett mára a „Karolj fel egy papot!” missziós imamozgalomnak. Mint ismeretes, az utóbbi hónapokban példa nélküli támadások érték a Szentatyát, és rajta keresztül az egész katolikus egyházat. Felerősödtek azok a hangok, amelyek világ-szerte megkísérlik aláásni Krisztus szolgálóinak kétezre éves intézményét. Azóta a Szentatya felé – aki élen jár a botrányok felgöngyölítésében – tömegével áramlanak egyházi és világi részről a teljes szolidaritásról tanús-kodó üzenetek, kifejezve támogatá-sukat és mély bizalmukat.

A Papság éve 2010. június 19-én zárul Rómában, a papok világtalálkozó-jával. Most örömmel számolunk be

arról, hogy a missziós imamozgalom jó fogadtatásra talált. Sokan keresték meg az országos központot, nagy szeretettel írtak papjaikról, és nagylelkű, segítő felajánlásaikról. A szeretet leleményességéről „beszélő” válogatást kis csokorként nyújtjuk át most kedves Olvasóinknak azzal, hogy csak bátran folytassák tovább a missziós feladatokat, akár még a Papság évét meghaladóan is!

*

- Szeretnénk, ha a papok is írnának nekünk a missziós imamozgalom tapasztalatairól. Ez iránymutatás lenne számunkra.
- Egy plébános atya írta: A testvéreket buzdítottam, hogy imádkozzanak értünk, hiszen én is ezt teszem a hívekért. Azok, akik egymásért imádkoznak, szeretni fogják egymást, mint testvér a testvért. Az egész egyházközség csatlakozott a kezdeményezéshez.
- Vasárnaponként, a déli szentmise után együtt kérjük a Szűzanya közbenjárását papjainkért.
- Plébániánkon a fiatalok több csoportja – heti találkozójuk alkalmával – rendszeresen imádkozik azokért a papokért, akik a plébánián szolgáltak, szolgálnak, vagy a közösségünkben hívta őket az Úr munkatársának.
- Tagjai vagyunk a plébániánkon egy missziós imacsoportnak. Imáink kiterjednek a missziókra, a misszio-

náriusokra, papokra, nővérekre, kispapokra.

- Jelentkezem a „Karolj fel egy papot” (ima egy papért) mozgalomba. Természetesen nem pótolja ez az eddigi imáimat, de fel akarom ezt vállalni.
- Csoportunk tizenkét főből áll, elhatároztuk, hogy több papért is imát mondunk. Minden olyan papért is imádkozunk, akiket talán senki nem karolt fel imával.
- Kongregációnk tizenhárom nővére naponta imádkozik tizenhárom papért a Papok éve folyamán.
- A mi plébánosunk több kisebb települést lát el. Imádkozunk érte, hogy legyen ereje a nehéz lelki-fizikai szolgálathoz, és konkrét segítséget is adunk a templomok takarításánál, virágdíszítésénél, és ahol még kéri.
- Ezúton jelezzük, hogy plébániánkon 20–21 éves fiatalok Avilai Szent Terézről, és 17–18 éves fiatalok Szent Rafael főangyalról nevezett Isten-kereső csoportjai csatlakoznak a PMM kezdeményezéséhez: rendszeresen imádkozunk ebben az évben papjainkért.
- Mi pedig tovább folytatjuk az imát, az imamozgalmat, kifejezve szeretetünket és segíteni akarásunkat papjaink felé. Beszámolónkat zárjuk Pál apostol szavaival: „Kérlek tehát titeket testvérek, a mi Urunk Jézus Krisztusra és a Szentlélek szeretetére, segítsetek engem imádságaitokban” (Róm 15,30).

Dombai Mária és László

A Szent Gyermekség Műve – Missziós Gyermekek Társasága

Jó talajra hullott a mag Fóton

Éppen egy évvel ezelőtt, 2009 pünkösdjén született újjá Magyarországon a Szent Gyermekség Műve, azaz a Missziós Gyermekek Társasága, az ország különböző pontjairól érkezett harmincnégy kisgyermekkel. Az első missziós gyermekcsoportokat XVI. Benedek pápa is megáldotta és megígérte: „imádkozom a magyarországi misszióért”. Legnagyobb örömünk, hogy a kezdeti taglétszám immáron közel kétszázötven főre bővült, és azóta is folyamatosan növekszik. Egyre újabb iskolákból, plébániákról, hitcsoportoktól érkezik a jelentkezés, és alakulnak újabb és újabb missziós közösségek. Az alábbiakban ismerkedjünk meg három gyermekcsoporttal.

A csoport vezetője a misszió iránt elhivatott *Keserű Márta*. *Sebők Sándor* atya, a fóti Szeplőtelen Fogantatás-templom plébánosának buzdítása mellett az ő lelkes munkájának eredménye, hogy a gyermekmisszió első magvai a városban jó talajra hullottak. Így vall a tevékenységükről: Az

éppen egy esztendeje, Rómában megalakult ötfős fóti missziós gyermekcsoport immáron huszonhét fős közösséggé bővült. 2009. október 11-én, ünnepélyes szentmise keretében iktatta be Sebastian atya a fóti missziós gyermekcsoport új tagjait. Havonta egyszer találkozunk a gyer-

mekkel. Közösén részt veszünk a szentmisén, utána a közösségi házban elimádkozzuk a Szent Gyermekség hitvallását, elénekeljük himnuszát, beszélgetünk, és természetesen játszunk.

Nagybőjt egyik pénteki keresztútján a gyermekek vezették az elmélkedést.

Arra a kérdésre, „Mit jelent számodra Jézus misszionáriusának lenni?“, az egyik kisfiú ezt válaszolta: „Amíg nem voltam a Szent Gyermekség tagja, nem mondtam le édességről. Most lemondok, és így gyűjtök adományt a szegény gyermekek javára”. Így összesen 30 000 Ft-ot gyűjtöttünk össze.

A gyerekekről sugárzik, hogy szívesen vesznek részt a közös programokon, tartják egymással a kapcsolatot és viselkedésükön is látszik a változás. Nagyon várjuk a nyári táborát, ahol az ország különböző részéről találkozhatunk a Szent Gyermekség Műve tagjaival, hogy együtt imádkozunk, énekeljünk, játszunk és megismerkedjünk egymással.

A Patrona Hungariae missziós gyermekei

A Patrona Hungariae Általános Iskola 2009. november 6-án, első pénteken hatvanöt kisdíákjával (1–6. osztályos gyerekek) ünnepi szentmise keretében csatlakozott a Szent Gyermekség Művéhez. Ez az első iskola, amely intézményként fogadta be az újjászületett szervezetet.

Fidelis nővér, az iskola missziós csoportjainak koordinátora mutatja be tevékenységeiket:

A missziós gyermekekkel naponta – változó létszámban – a harmadik tanítási szünetben találkozunk az iskola

kápolnájában. Minden nap más földrészért imádkozunk. Keddenként szentségimádást tartunk ugyanekkor, s kiemelten Európáért, a körülöttünk élőkért, családjainkért, iskolánkért kérjük az Urat. Hálát adunk saját életünkért, lehetőségeinkért, s könyörgünk a szűkséget szenvedő társainkért: árvákért, éhezőkért, betegekért.

Teljes létszámmal – a zárt, iskolai közösség adottságainak köszönhetően – különböző egyéb iskolai események során tudunk összegyűlni. Ilyenkor tudjuk továbbítani a híreket. Többször találkoztunk, és beszélgettünk arról, hogy kikért is szeretnénk

imádkozni, s milyen formában tudjuk azt megvalósítani.

A Szent Gyermekség Műve hármass missziójához is az iskola keretein belül tudtunk kapcsolódni: ahogy az elmúlt években, idén is több karitatív akcióhoz csatlakoztunk. Karácsony előtt ajándécsomagokat állítottunk össze rászoruló gyerekeknek. Összesen kb. 400 dobozt juttattunk el Erdélybe, Moldvába és Budapesten a Bethesda Gyermekkórházba. Több zsáknyi ruhát, jó néhány doboz taneszközt, játékot küldtünk Makóra és máshová nagycsaládoknak. A gyermekek lemondásaiból pénzt gyűjtöttünk az indiai gyermekek kollégiumá-

ra. Megható volt látni, ahogy a gyerekek – külön gondosan csomagolva – kis pénzecskéiket adták, és küldték az indiai gyerekeknek. Összesen 20.000 Ft-ot juttattunk el a Pápai Missziós Művek központjába. Tudjuk, hogy sok szülő vitt el a plébániájukra a panchkui kollégium szórólapjából, és

valószínűleg egyénileg is utaltak kisebb-nagyobb összegeket a megadott számlára.

Az iskola karácsonyi műsorának kevert történetét az a szemléletformáló szándék hatotta át, hogy megemlékezzünk valamennyi földrészen élő embertársunkról, a különböző kultúrkörökben élők karácsonyvárásáról, ünnepi szokásairól. A világmisszió napján, az ünnepi szentmisén elhangzott könyörgésekkel imádkoztunk az egész világért.

Az újév első tanítási napján szenteltük meg iskolánkat. Vízkereszt ünnepén pedig hálát adtunk és ünnepeltük missziós születésnapunkat.

A szekszárdi kovász

A szekszárdi csoport vezetője a háromgyermekes *Mayer Józsefné Piroska*, aki óvónő, tanító és hitoktató. Tapasztalja, hogy hazánkban is nagy szükség van a gyermekmisszióra és elhivatott lelkű pedagógusokra. Csoportjára – amely a Rómában járt kis csoport mellé új tagokat is befogadott – kovászként tekint. Tudja, mind az iskola, mind a plébánia sok tekintetben számít a missziós gyerekekre.

Bő egy éve alakult meg missziós csoportunk a szekszárdi Katolikus Iskolában. Öt fővel indultunk, abból szeptemberben egy kislány kimaradt, novemberben pedig hét új tagot iktatott be Sebastian atya. A legfiatalabb nyolcéves, a többi

tíz és tizenkét év közötti, egy fiú pedig tizennégy éves. Az iskolában mindennap találkozunk, missziós foglalkozásaink hetente vannak. Minden hónapban két közös szentmisénk van: az egyik az iskolai mise, a másik a városi diákmise.

Foglalkozásainkat az iskola kápolnájában vagy a könyvtárban tartjuk. Általában egy tized rózsafüzért imádkozunk az elején, mindig megbeszéljük, hogy kiért, kikért. Nagyon fontos, hogy „napra készen” legyünk, imánk időben eljusson azokért, akik nehéz helyzetbe kerülnek.

Karácsony előtt beszéltünk a családi missziós adventről (Panchkui), és készültünk a „háromkirályozásra”. Énekeket tanultunk, és összeállítottuk az ünnepesség menetét. Januárban hetenként két alkalommal mentünk a családokhoz. A gyerekek nagy örömmel és boldogsággal járták a várost.

Kis imával, kis áldozattal telnek mindennapjaink. Amikor az adventi gyűjtést befejeztük, egyik kisgyerek megkérdezte: – Akkor most ezután kinek fogunk gyűjteni?

Öröm, hogy ennyien vagyunk, nagy lelkesedés van a gyerekekben, de még nagyobb lenne az öröm, ha többen lennénk.

Csillagjárás vagy háromkirályjárás

A Missziós Gyermek (Szent Gyermekség Műve) ünnepnapját minden év január 6-án, háromkirályok ünnepnapján tartják, azon a napon, amelyen Jézus élete első napjaiban megmutatkozik a teljes emberiséget jelképező napkeleti bölcsek előtt. Ezen a napon indulnak el a missziós gyermekek a csillagjárásra, vagy más néven „háromkirályokozásra”. A hagyomány ápolása, a közös vidám együttlét mellett ez a Szent Gyermekség Műve legnagyobb adománygyűjtő akciója is egyben, amellyel a gyerekek a világban élő társaikat támogatják. Az idei évben a magyarországi missziós gyermekcsoportok a panchkui Szent Teréz Kollégium újjáépítéséért gyűjtöttek. (A panchkui kollégiumról már korábbi számunkban is beszámoltunk, jelen kiadványunkban is olvashatnak róla.)

A csillagjárás a vízkereszt ünnepkörének házzszentelési néphagyománya, amelynek alkalmával a gyerekek is közreműködnek. Német tradícióból terjedt el Magyarország egyes terü-

tein ugyanúgy, mint másutt a betlehemezés. Mindkét hagyomány a népi vallásosság jellegzetessége, az egyháznak és a híveknek a szentmisén kívül való közös megmutatkozása.

A csillagjárást – ugyanúgy, ahogyan a betlehemezést – különböző módon lehet bemutatni: hagyományos, egy-egy családnál történő házzszentelés alkalmával, vagy a „kánai menyegző” keretében, ami vendégséggel egybekötött, nagyobb létszámú, közösségi esemény (például a templomban, a vízkereszt szentmisét követően, akár az iskolát végigjárva...)

Egy szekszárdi kislány így ír az idei háromkirályjárásról: „Először az óvoda és az iskola megáldásán vet-

tünk részt, majd mindenhová elmentünk, ahová hívtak bennünket. Ezt azért vállaltuk, hogy mi is tudjunk segíteni az indiai gyermekeken. Több helyre is eljutottunk szabadidőnkben, főként késő délután, este, hiszen a családok ilyenkor vannak együtt. Jó érzés volt a fagyos, téli estéken együtt menni háztól házig, még a hideget sem éreztük. Mindenhol örömmel vártak bennünket. A háziak mindenféle finomsággal kínáltak minket. Reméljük, hogy jövőre több helyre eljutunk.”

— K.M. —

Feltámadási menet

A szekszárdi missziós gyerekek különleges szolgálata

A közel háromezer kilométeres nemzeti zarándoklat húsvétól pünkösdig tart, a Balatontól Csíksomlyóig haladva. Ezt a távolságot a résztvevők körülbelül 30–40 kilométeres szakaszokként, stafétaszerűen járják. Az útvonal képzeletben egy szívet rajzol le a Kárpát-medencében. A feltámadási menet egyik ága Zamárdiból délnyugati irányba indul el, majd a szlovéniai magyaroktól visszafordulva Ba-

ranyán, a Délvidéken, majd az Alföldön át a Maros-völgyében lép be Erdélybe, és halad Somlyó felé. A másik ág Tihanyból nyugat felé tart, Burgenland felé és Sopronnál keletre fordulva Felvidéket, Észak-Magyarországot, Kárpátalját köti össze Erdéllyel és Csíksomlyóval. A menet idei útvonala középső ágakat is hajtott, mely az ország közepét foglalja magában Szatmáron át a Szilágyság felé.

A feltámadási menet jelvénye – az Árpád-kori motívumú szárnyas kereszt – úgy van fából kifaragva, hogy mindkét útvonal képe látható benne.

A szekszárdi missziós gyermekcsoport különleges szolgálatot vállalt: április 16-án érkezett a feltámadási menet jelvénye a városba, amelyre az iskola szalagja is felkerült. A jelvény őrzésével a missziós gyermekeket bízták meg, akik őrséget álltak, majd hazánkról szóló és Mária-énekekkel búcsúztatták. A lelkes kis csapat kerékpárral kísérte a keresztet a Szent László hídhöz, ahol átadták a dusnokiaknak.

Mayer Józsefné Piroksa

Magyar Örökség-díjasok

Döbrentey Ildikó és Levente Péter

Az ember társas lény, a társasjátékhoz pedig szabályok kellenek, akár tetszik, akár nem. De vajon mik is ezek a szabályok, hogy lehet ezek közt eligazodni, ezeket a legjobban használni azért, hogy az életben a lehető legtöbb örömről teljen? Ezt megfejteni, kitapasztalni, továbbadni, a magunk és mindannyiunk javára alkalmazni: talán ez az a sarokpont, ami körül forog Döbrentey Ildikó és Levente Péter minden irodalmi, színházi, tanári, és persze az ettől elválaszthatatlan magánemberi megnyilvánulása. Ezt a törekvést szolgálják a gyerekműsorok felszabadult kacagásai és feszült pillanatai, a szerepjáték és a katarzis, az erőt adó beszélgetések és együttlétek, a továbbképző előadások és az imádságok – szóval az egész életük. (Részlet Gryllus Vilmos laudációjából, melyet a művészpár tavaly elnyert Magyar Örökség-díja alkalmával írt.)

A művészpár együtt és külön-külön is szórakoztatva tanítja immár a sokadik generációt a szépre-jóra, testvériségre.

Tavaly nyáron Ildikó és Péter a zsám-béki miszsiós bibliatábor vendégei voltak. Művészi hitvallásuk, dióhéjban: Céljuk nem változott, a lélek felelő közelítő nemesedés, utódaink felvértezése az aljasodás és a cinizmus kísértései ellen. Eszközeik: a szellemes szófüzésen gyöngyöző képzettársítás – a mesélés, és még a csendet is meg-elevenítő, a belső látásra építő karakteres mozdulatművészet – a játék. A mese és a játék koronáján sziporkázó drágakövekként csilognak a zenei le-

lemények, az ismétlődő vezérdal – a muzsika.

A mese titkát Döbrentey Ildikó osztja meg a gyerekekkel, feszült figyelem, halk derű és sokatmondó csendek harmóniája között. Negyven éve ő a színházi, televíziós, rádiós, vándorszínházi, gyermekújságos műfajteremtő alkotások megálmodó-kitaláló szerkesztője, írója, költője, festője, az együttműködő művészek múzsa. Ifjakat és felnőtteket inspirál a páros élet és a gyermeknevelés művészetére.

A játék titkát Levente Péter a közönséggel együtt deríti fel negyvennyolc

évad óta, nemcsak lelki-szellemi összhangban, hanem a személyes, fizikai részvételt is felajánlva, ötféle médiumban, a legkülönbözőbb szóló és csoportos szerepek formájában. Az alkotóművészek menedzsere, játszó- és rendezőtársa. Magatartáskultúrákutatóként tanulva tanít óvodást, egyetemistát, érett felnőttiségre törekvő embereket.

Döbrentey Ildikó XXI. századi imáit mondhatja el lélekben a szerzővel az, aki elolvassa a *Beszélgetek az Úrral* című könyvét. Van úgy, hogy az ember nem tud megszólalni Isten előtt. Sem a templomban, sem otthon, egyéni elcsendesedésében. Van, hogy nem találjuk a szavakat. Ebben is segíthet ez az imádságyűjtemény. Találunk benne imát köszönetmondásra, aggodalmaskodásunk idejére, ünnepnapra és hétköznapra egyaránt. S ha valamely élethelyzetünkre nem találunk meg a megfelelő fohászt ebben a könyvben, a szerző megtanít bennünket a szemléletmódra.

Megtanít arra, hogy ne csak vásárnap, ne csak ünnepnapon, de egész életünkben tudjunk imádkozni az Úrhoz, és vágyjunk is erre a szent közösségre övele.

A könyv bizonyosságot tesz arról a hitről, mely minden körülmények között rá tud hagyatkozni Istenre.

Panchkui

Egy „új szó”, amelyet egyre többen ismernek Magyarországon

Az adventben indított gyűjtési akció sokak szívét megérintette. Sokan hallották meg felhívásunkat – misszós lelkületű olvasóink és barátaink közül – az indiai Panchkuiban álló Szent Teréz Kollégium kis lakóinak megsegítésére. Magánszemélyek, plébániai és baráti közösségek, püspökségek küldték el adományaikat, amelyekből eddig az épület felújításhoz szükséges összegnek közel a fele már összegyűlt.

Kérjük, továbbra is viseljék szívükön az indiai gyerekek lakhatási és tanulási lehetőségeinek javítását. A nyár végén – ha sikerül a szükséges pénzszerzést összegyűjtenünk – tábla hirdetheti majd a helyszínen, hogy a magyar hívek adományából épült újjá a Panchkui Szent Teréz Kollégium.

Januárban újabb magyar zarándokok keresték fel a kollégiumot, ahol Sebastian atya éppen egy éve, kilenc magyar paptársával járt, és ennek a látogatásnak eredményeként indították el Magyarországon a gyűjtési akciót. Panchkuiban jelenleg 230 törzsi származású gyerek él, nyolcvan százalékuk katolikus. Annakidején ezt a kol-

légiumot európai misszionáriusok építették a bennszülött gyerekek nevelésére. Mostanra ez az épület már nagyon leromlott és szűkös.

A helyi püspök, Devpresad Ganawa – aki tavaly szeptemberben Budapesten járt – nagy szeretettel küldi üdvözlését a magyar híveknek. Szívből köszöni minden jóakaratait és áldozatkészségüket, amit a kollégium javára tesznek. Megígérte, hogy külön is imádkozik a magyar egyházért és lelki megújulásáért. A kollégium gyermekei is imádkoznak értünk.

Közép-India Madhya Pradesh államában, Panchkui faluban áll a Szent Terézről elnevezett fiú- és leánykollégium. Ebben a missziós kollégiumban olyan gyermekek élnek és tanulnak, akiknek az otthoni körülményeik nem alkalmasak erre. Indiaszerte sok ilyen kollégium létezik, többségüket római katolikus missziók tartják fenn annak ellenére, hogy a keresztények aránya az indiai lakosságon belül két százalék alatt van.

A panchkui missziós kollégium csupán külső falakkal körülvett és tetővel borított, egyetlen nagy teremből áll, amelyben nincs semmilyen bútor. A gyerekek a földön alszanak és tanulnak. A falak mentén nyitott polcok állnak, ahová nappal a gyerekek hálóneműi, éjjelre pedig a fűzeteik kerülnek. Az épületen kívül vannak a mosakodó vályúk és az ányékszékek. A kollégium részben önelátó: néhány állat gondozásával és zöldségfélék termesztésével próbálják meg enyhíteni az élelmiszer hiányosságait.

Mi ennek a gyűjtési akciónak a célja? Imáinkkal és adományainkkal járulunk hozzá, hogy az épület lakhatóbbá váljon, legyenek tanulószobák, mosdók, bútorok és a legszükségesebb alapvető felszerelések. Emellett fontos lenne a bővítés is, hiszen nagyon nagy szükség van arra, hogy minél több kisgyerek találjon kisiskolás éveinek idejére megfelelő lakhatási és tanulási lehetőséget.

A panchkui missziós kollégium felújításának és bővítésének költsége az előzetes tervek szerint kb. 9 millió forint.

Szeretettel várjuk az összegyűjtött adományokat

a Pápai Missziós Művek számlaszámára: 11600006-00000000-27778649.

(Kérésre csekket is küldünk azoknak, akiknek gondot okoz az átutalás.)

Utcagyerekek Brazíliában

Hurgoi Sándor verbita szerzetes kétéves tanulmányi szolgálatát végzi Brazíliában. Az ő jellegzetes erdélyi látásmódján keresztül pillanthatunk bele a brazil nagyvárosok valóságába.

Brazília közel kétszázmillió lakosának nagy része városokban él. A városokban a szegények külön negyedekben, úgynevezett „favelákban” élnek. Ezek a negyedek általában a város szélén helyezkednek el. Egy favelában akár ötmillió ember is lakik.

Nagy a különbség a gazdagok és a szegények között. A városközpontokban Európához hasonló életet látni: szép parkok, szép kirakatok, drága üzletek, hatalmas bevásárlóközpontok, jól öltözött emberek, természetesen hajléktalanok meg kéregetők is vannak. De ahogy betérünk egy favelába, a kép megváltozik. Másfajta valósággal találkozunk: sok ház, szemét mindenhol, lerobbant autók, kocsmák, ré-

Az utcagyerekek élete

szeg emberek. Az ember el sem tudja képzelni, hogy egy városban belül ilyen nagy különbség létezhet. A középréteg kevés. A szegénynegyedekben jellemző a drog, a prostitúció, az alko-

Brazília lakossága közel kétszázmillió

hol, a bandaharc, a gyilkosság. Ami a legszomorúbb az az, hogy ezekbe a gyerekek is aktívan „belekeverednek”. Legtöbbjük szülei vagy börtönben vannak, vagy eldobták gyerekeiket, vagy már meghaltak (sok esetben megölték őket).

Az utcagyerekek nagy része sérült családokból származik, de sokszor jó módú családokból is kikerülhetnek az utcára, elsősorban a baráti kör miatt. Később már a szülők szinte semmit sem tudnak tenni értük.

Miért szeretik meg „az utcai életet”? Azért, mert rátalálnak egy biztonságot nyújtó a bandára. Találkoznak a drogálgal, amivel pénzt kereshetnek. „Talál-

Az utcagyerekek száma kétszázezer

nak” fegyvert, alkoholt. Ezek a gyerekek nagyon nagy veszélyt jelentenek. De vannak olyanok is, akik kevésbé veszélyesek. Ők általában édességeket árulnak, vagy cipőtisztításból élnek. Közülük sokan zsebtolvajjá válnak. Aki a városban jár, ajánlatos csak kevés pénzt vinnie magával, és a hivatalos iratokról is csupán egy másolatot. A nők nem viselnek értékes fülbevalókat, nyakláncokat, mert letépi róluk, sokszor nagyon durván. Éjjel nagyon veszélyes egyedül elindulni a városban. Nincs biztonság. Sokszor az is előfordul, hogy leállítanak egy buszt, és fegyverekkel mindenkit kirabolnak! Ezt már nagyobb bandák hajtják végre.

Egy gyerek utcai élete általában már 8–9 évesen elkezdődik. Olyan is van, hogy a szülők küldik ki őket az utcára pénzt keresni, kéregetni, így közben a gyerek „elvész”. Ez szomorú, de megtörténik nap mint nap.

Az állam nehezen tud segíteni a helyzeten, keresi a megoldásokat, de eddig kevés sikerrel járt.

Vajon az egyház miben tud segíteni? Mi, verbiták itt, Sao Paolóban nem tudunk külön intézményt alapítani a gyerekek számára, mert ahhoz nincsenek meg az anyagiak. Plébániáink általában a favelákban vannak. Ugyanolyan körülmények között élünk, mint a városrész szegényei. A

kisapok hétközben tanulnak, hétvégén pedig a közösségekkel foglalkoznak. Szerencsére sok keresztény közösség van. Az előnyük az, hogy az embereknek biztonsági érzést ad – valahova tartozom. Viszont a hagyományos keresztény egyházak mellett egyre jobban tért hódítanak a szekták is, így a sok „egyház”, megosztja az embereket. A brazil nép nagyon vallásos, ezért általában mindenki hisz Istenben.

Nyolcévesen vagy korábban elkezdik az „utcai életet”

A kis kápolnában, templomokban a hangulat családi, a szentmisék ünnepek, vidámak. Az emberek szeretetre vágyanak, jó közösségekre, vidámságra. Ha egy közösség ezt meg tudja valósí-

tani, akkor ott nincs elhanyagolt gyerek, nagy fájdalom, hanem élet van.

Az egyházi közösségek nagyon meg tudják fogni és változtatni az embereket. Sokszor az utcagyerekeket is a jó felé lehet terelni, de ez természetesen sok munkát és türelmet kíván. A szegények, utcagyerekek csak úgy fogad-

Szentmise a favelában

ják el a szegénységet, ha együtt érző szívre találunk. Nem elég pénzzel támogatni őket, hanem le kell hajolni hozzájuk, le kell törölni a könnyeiket.

A múlt héten egy olyan családot látogattam meg, ahol az asszony befogadott egy nagyon aranyos kislányt, akit az édesanyja csecsemőként ott hagyott az ajtajuk előtt. Most már

Szeméttelen élet

Nevük pivete, moleque

kétéves. A család, amelyik befogadta, nagyon szegény, de nagy szíve van, mert nem engedi elveszni azt a kis-

lányt. Sok ilyennel is lehet találkozni a favelákban.

Kérem imáitokat értük meg mindazokért, akik értük fáradoznak!

Sándor testvér

Cikkeinkről bővebben olvashatnak a www.papaimisszio.hu weboldalunkon.

A huszonkét éves fiatal lány megtalálta a szeretet iskoláját! A német *Maria-Elisabeth Reidlinger* tizenhat hónapig élt La Ensenadában, Lima egyik elővárosában a szegények között, ott, ahol az alkohol és a munkanélküliség a jellemző, nincs pénz orvosra, és a családtagok között gyakran erőszak dül. Mégis szeretettel emlékezik a Peruban töltött szolgálatára.

Amikor leérettségiztem, csak egy dolog volt világos számomra: legalább egy évre Latin-Amerikába vagy Szenegálba akartam menni.

Rengeteg segítő program és szervezet van a harmadik világban, de kevés az olyan, amely kifejezetten egyházi vagy lelki alapokon áll, mint a francia *Thierry de Roucy* atya által alapított „Points-Coeur” (Nyitott szív közösség). Világszerte harminc házuk van, ezek közül kettő Peru fővárosában, Limában. Én a La Ensenada-házban töltöttem tizenhat hónapot mint a „gyerekek barátnője”. Négy francia, illetve argentin fiatallal mindig közösen végeztük a munkát és az imádságot, és az egyik legfontosabbnak a megbocsátani tudást tartottuk.

Az alapítónk a következőket írta a „gyerekek barátainak” címzett egyik levelében: „Még egyszer szeretnélek meghívni benneteket arra, hogy szeressétek egymást számítás nélkül; hogy szakadatlanul megbocsássatok egymásnak, és hogy nagy türelemmel legyetek egymás iránt”. Ez nem könnyű feladat! Hogy jobban megértsük az embereket, gondjaikat és szükségüket, ugyanúgy éltünk, mint a ne-

gyed lakói. Csak egy dologban próbáltunk mások lenni: még jobban akartuk Jézust látni az embertársainkban, illetve őt elvinni La Ensenada lakóinak. De éppen ezen a ponton tapasztaltam meg, hogy éppen mi vagyunk azok, akik tanulhatunk.

Délutánonként a környéken élő embereket látogattuk vagy fogadtuk őket a házukban. Legtöbbször a gyerekek családtagjai jöttek hozzánk. Ilyenkor a szenvedéseikről panaszkodtak. Mi egyszerűen csak meghallgattuk őket, a gondjaikat nem tudtuk enyhíteni. Különösen egy asszony maradt meg emlékezetemben, aki elveszítette a munkahelyét, és a helyzete kilátástalannak tűnt. Ahelyett, hogy kétségbeesett volna, meg volt győződve arról, hogy minden jóra fordul. „Isten segíteni fog rajtunk” – mondta. Az ő istenhite erősebb volt az enyémnél!

A látogatások mellett főleg a gyerekekkel foglalkoztunk. Délután háromkor mindig elimádkoztunk velük együtt a rózsafüzért, utána közösen játszottunk. A mi otthonunk olyan hely volt a gyermekek számára, ahol önmaguk lehettek. Hamar észre lehet venni, ha egy gyereknek otthon problémái vannak. Volt egy kislány, őnála az ilyesmi gyakran előfordult. Ilyenkor nem lehetett neki semmit sem mondani, egész kis dolgok miatt sírva fakadt. Ez nem volt más, mint figyelemfelhívás, a tö-

rődés utáni kiáltás. Ilyenkor időt adtunk neki, hogy megnyugodjon. Nem volt szükség nagy szavakra, egyszerűen csak ott kellett lennünk számára. És néhány perc múlva már újra vígan ugrándozott az udvaron.

La Ensenadában a legnagyobb gondot a munkanélküliség és az ún. „macsóizmus” jelenti. Ezen a férfiak dominanciáját értik: a kevés pénzt alkoholra költik, sokan agresszívvá válnak, a nők és a gyerekek ellen fordulnak. Ez egy ördögi kör: a fiúk eltanulják az apáktól ezt a viselkedési módot. Ezért volt nekünk fontos, hogy a gyerekeket szeretettel és tisztelettel kezeljük, hogy jó példát mutassunk nekik abban a reményben, hogy kitörnek majd ebből az ördögi körből.

Hosszú az út addig, míg magunk is rájövünk, hogy mindenki tud adni valamit. Jézus által gyümölcsöt hoz minden tevékenységünk. Ezt a felismerést a „Points-Coeur”-nél eltöltött időnek köszönhetem. Azok a tapasztalatok, amiket La Ensenadában szereztem, döntőek voltak a további életutam szempontjából. Így határoztam el, hogy szociálpedagógus leszek, és most sérült gyerekekkel foglalkozom egy napközi otthonban, ami szintén lélekemelő.

(Az *Allewelt* című missziós magazinból fordította: Szabó Bernadett)

Felcsillanó fény a sötétben

Haitin töltöttem három hónapot a földrengés áldozataival, amely nagy „lelki” tapasztalatot jelentett számomra. Az ottlét elsősorban azt jelentette: együtt élni a szenvedő emberekkel, élelmiszert, vizet, gyógyszerrel vinni a számukra, és mindennek előtt éreztetni velük, hogy ott vagyok mellettük. Igen, tetteim minden egyes pillanata az imádság ideje volt. Minden szenvedés és nehézség közepette ott volt az adás és a megosztás öröme (amit mindenki megtapasztalhat a saját életében is). Annak az öröme, hogy segíthetsz valakin, aki a te segítségedre szorul, annak az öröme, hogy szót emelhetsz valakiért, akinek erre nincs saját ereje, annak az öröme, hogy támasza lehetsz valakinek, aki káosz, zűrzavar közepette él.

Visszatérve Magyarországra abból a háromhónapos szolgálatomból, amit Haitin, szenvedő testvéreink között

P. Kurian a kép jobb oldalán látható.
A felvétel a városi kórházban készült

töltöttem, sok mindenről írtam és beszéltem. Most csak egyet szeretnék megemlíteni azokból a csodálatos élményekből, amelyeknek tanúja voltam ez alatt az idő alatt.

Sonia Yeseti Marmolejos Cuevas nagyon egyszerű háziasszony, ötgyermekes édesanya. Legkisebb gyermeke csak kéthónapos. Abban a kórházban találkoztam vele, ahol egy lebénuult haiti fiatalembert látogattam meg, akit sikerült Santo Domingóba szállítanunk a földrengés után, hogy egy bonyolult gerincműtétet végezzenek

el nála. Sonia ugyanebben a kórházban volt súlyosan beteg kislányával. Meglepett, amikor megtudtam, hogy ez az egyszerű asszony, a betegszomszédra bízva gyermekét körbejár a kórházban, és megszoptatja az elhagyott és sebesült kicsinyeket, akiket a földrengést követően idehoztak. Mindezt pedig minden hírverés vagy jutalomvárás nélkül teszi, csak az ezek a kis elhagyott angyalok iránt érzett szeretetből és aggodásból.

Sonia és gyermeke már a kórházban voltak kezelésen azon a január 12-i napon, amikor a földrengés történt. Röviddel a földrengés után nagyon sok haiti gyermek került a kórházba, közöttük sok olyan, akik elvesztették

ban, ahol több száz gyermeket kezeltek mindenféle sérüléssel. Szívszorító látványt nyújtottak azok a kicsinyek, akik a mamájuk után sírtak, és még nem tudták, hogy édesanyjuk már a Paradicsomban van. Az önkéntesek próbálták elterelni a figyelmüket egyszerű játékokkal, de ki tudja pótolni az édesanya szeretetét?!

Miközben beszélgettünk, és én dicsértem az ő csodálatos szolgálatát, Sonia ezt mondta: „Átyám, nekem nincs pénzem, hogy tejet vegyek ezeknek a kicsinyeknek, de az Isten adott nekem anyatejet, és én ezt örömmel adom nekik”. Eszembe jutottak Jézus szavai: „amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tetté-

a szüleiket és a rokonaikat, sokukat az összedőlt házak romjai közül mentettek ki. Visszaemlékszem arra a néhány látogatásomra, a Port-au-Prince-i Szalézi Szent Ferenc Kórház-

tek”, vagy „ne engedd, hogy a bal kéz tudja, mit csinál a jobb”.

Msgr. Kurian Mathew Vayalunkal,
a magyarországi nunciatúra titkára

„Egy pásztor soha ne hagyja el nyáját nehéz időkben”

Fernando Filoni érsek a vatikáni Általános Ügyek Államtitkárságának helyettes államtitkára pápai nuncius volt Irakban (2001 és 2006 között) a háborús és legzűrzavarosabb években. Tavaly augusztusban az *Osservatore Romano* interjút készített vele. Az alábbiakban részleteket közlünk a beszélgetésből, amelyben az Irakban szerzett tapasztalatairól és az ország jövőjére vonatkozó kilátásokról is szól.

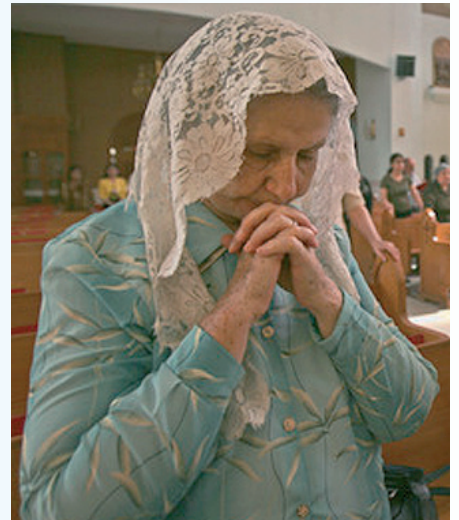
■ Ön volt az egyetlen diplomáciai misszióvezető, aki Bagdadban maradt a háború alatt és az azt követő három év folyamán. Nehéz elhatározás volt ez?

– Ha a pásztor elmenekül nehéz időkben, akkor a nyáj szétszóródik. Hivatásbeli elhatározás volt, hogy ezzel is bátorítsam az iraki egyházat. Minden püspök a helyén maradt a háború folyamán, egyetlen pap sem ment el, senki sem hagyta el az egyházközséget vagy kolostorát. Helyünkön maradtunk. A szeminárium is nyitva maradt, és befogadó helyé lett, ahol sokan tölthették el az éjszakát, keresztények és muzulmánok egyaránt. Ugyanez volt a helyzet sok-sok templom esetében is, amelyek

A templom bejárata

mind alvóhelyül szolgáltak. Az emberek féltek otthonaikban maradni, elsősorban azok, akik valószínű katonai célpontok közelében laktak. A muzulmánok gyakran megkérték a kereszté-

nyeket, hogy énekeljenek szent énekeket, himnuszokat. A krízisben kialakult kapcsolatok azután később is megmaradtak.

■ Mi a magyarázata a keresztények exodusának? Létezik-e olyan törekvés, amely az iraki kereszténység felszámolását célozná?

– A menekülők áramlása nem új jelenség. A könyvemben is megemlítem azt a három nagy krízist, melyen a keresztények átestek. Az első akkor történt, amikor az első világháború után a török birodalom összeomlott. A másodikat a központi kormány és a kurdok közötti válság okozta az 1960-as években, amikor a keresztények délre emigráltak, hogy elkerüljék a harcokat. A harmadik migráció két lépcsőben történt: az elsőt a Szaddam Husszein-rezsim keresztényellenes intézkedései indították el, a második az angol–amerikai háború következményeként vette kezdetét, amikor sok keresztény a bizonytalanság

légkörébe belefáradva elhatározta, hogy egyszer s mindenkorra megváltoztatja életét.

■ Milyen a mai helyzet?

– Irakban az élet változatlanul nagyon nehéz. Az árak szédítőek, nehéz állást találni, az iskolák nem megfelelőek, a különböző kultúrájú, vallású emberek közötti együttélés nehézkes, és mindenképp felett nincs közbiztonság. Az ember úgy hagyja el az otthonát, hogy nem tudja, visszatérhet-e még oda? Akiknek gyerekei vannak, nem tudják, milyen reményt nyújthatnak nekik. A helyzet érthető, de mégis felmerül a kérdés: helyes az, ha csak a nehézségek vezetnek gondolatainkat? Nem kellene-e a keresztényeknek hittel jobban elmélyedni abban, hogyan őrizhetik meg személyes tanúságtételükkel a keresztény jelenlétet Irakban? A múltban a keresztények igen értékesen hozzájárultak az ország fejlődéséhez. Úgy hiszem, itt az ideje, hogy helyet adjunk a reménynek. Ha a reményt elvesztenénk, két-

ségtelen, hogy a keresztény jelenlét Irakban megszűnne.

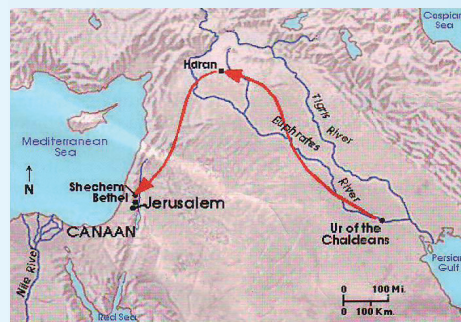
Ha az iraki keresztény közösség emigrálna, igencsak rövid idő alatt elveszítené nyelvét, kultúráját és identitását: örökre elveszne. Ez kiszámíthatatlan kulturális és vallási kárt okozna. A keresztényeknek, e föld eredeti közösségeinek joguk van itt élni méltóságuk tiszteletben tartásával. A hatóságoknak mindent meg kell tenniük, hogy biztosítsák a keresztények számára továbbra is a nyugodt életet az ország lakosságának integráns részeként.

■ Körülbelül tizenöt különböző keresztény egyház van Bagdadban. Milyen a viszonyuk egymással?

– Az iraki keresztények főként a katolikus és ortodox közösséghez tartoznak, egymáshoz való viszonyuk jó. A katolikusok kaldeusokból, szíriaiakból, örményekből, latinokból (római katolikusok) és melkitákból állnak. Az ortodoxok szíriaiak, görögök, örmények.

Gyakran gondolok Úr városára, Ábrahám szülőföldjére, arra a helyre, ahol az egy igaz Isten először megnyilatkozott, és Ábrahám követte őt. Úr városa mindenki számára fontos: muzulmánoknak, zsidóknak, keresztényeknek egyaránt.

(A *Missions Today* című lapból fordította: Szabó Bernadett)

A leprások védőszentje

Lelkesen jött a válasz:

– Igen, itt volna a kedvező alkalom, hogy ezt a hagyományt megváltoztassák! – Majd hozzátette: A Biblia előbbre való, mint az egyházi jog!

A bíboros jószágosan és ravaszul mosolygott:

– Teréz anya, teljesen igaza van, de nem gondolja, hogy sokkal egyszerűbb lenne, ha Istent arra kérné, tegyen csodát, mint hogy megváltoztassuk a négyszáz éves hagyományt?

Erre már Teréz anya csak annyit mondott:

– Hát akkor imádkozzunk!

A bíboros meghívta Teréz anyát a kongregáció archívumába, hogy megmutassa neki, mennyire nagy jelentőségűek a szenttéavatáshoz szükséges előmunkálatok. Megnézték azokat az aktahegyeket, amelyek felhalmozódtak Damian atya ügyében.

– Melyik kötet a legfontosabb Damian atya boldoggá, illetve szenttéavatásához? – érdeklődött Teréz anya háromszor is, mivel a bíboros a szenttéavatási folyamat összetett voltáról és a dokumentumok sokaságáról be-

Amikor Teréz anya arra kérte II. János Pál pápát, hogy „adjon” egy szentet a leprásoknak, a pápa *Pietro Palazzini* bíboroshoz küldte, aki a Szenttéavatási Kongregációnak prefektusa volt már évek óta, és emellett a pápa kitűnő tanácsadója.

Teréz anya nála is megismételte a kérést, mire a bíboros azt kérdezte:

– És ki legyen az?

– *Damian de Veuster* atya – válaszolta Teréz anya. – Ismeri őt?

– Igen, Teréz anya, de mint tudja, itt van egy kis probléma. Még nem tett csodát, pedig ez szükséges a szenttéavatáshoz.

– Ez igaz – bólintott a szerzetesnővér, de a Szentírásban az áll, – és oda tartotta a meglepődött bíboros szeme elé a János evangéliuma 15. fejezet, 13. versénél felütött Bibliát – „Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért”. Damian atya pedig éppen ezt tette. Ez a szenttéavatás indoka a Bibliában, tehát akkor mire várunk?

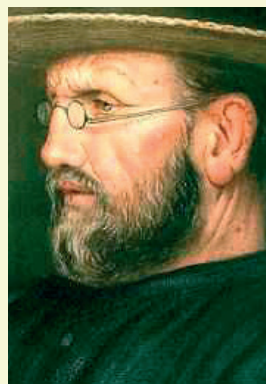
Palazzini bíboros nagy levegőt vett és kijátszotta legerősebb kártyáját:

– Igaza van, Teréz anya. De tudja, több mint négyszáz éve az a hagyomány, hogy a szenttéavatáshoz három elismert csoda szükséges. És Damian atyánál még egy sincs!

Boldog Damian de Veuster

Joseph de Veuster 1840. január 3-án született a belgiumi Tremelóban. A nyolc gyermek közül ő volt a hetedik. Apja kívánságára a népiskola után kereskedelmi iskolába járt. 1859-ben – bátyja után nem sokkal – belépett a Jézus és Mária Szentséges Szíve Kongregáció missziós rendjébe, ahol a Damian rendi nevet kapta.

Eredetileg bátyjának, *Pater Pamphilius*nak kellett volna Hawaii felé mennie, de ő megbetegedett, és így Damian indulhatott el a misszióba. 1863. május 10-én utazott el, ez a májusi nap lett aztán az emléknapija is. 1864. május 21-én szentelték pappá Honolulu-ban. Kilenc évvel később jelezte előljáróinak azt a vágyát, hogy lelkipásztor szeretne lenni a Molokai szigetén lévő leprakolónián. Pater Damian az „elátkozottak szigetét” egy elfogadható településsé változtatta: kunyhókat épített a betegeknek, megtanította a sziget lakóinak, hogyan kell a kertet és a szántóföldet művelni, árvaházakat és iskolákat létesített. Igyekezett a testi és lelki szükségletet enyhíteni, valamint legyőzni az érintkezésekből adódó félelmeiket. 1885-ben diagnosztizálták nála a leprát. Nem vágyott gyógyulásra, csak arra, hogy még sokáig ott lehessen a betegek között. 1889. április 14-én halt meg. Pater Damiant II. János Pál pápa avatta boldoggá tizenöt évvel ezelőtt. Szenttéavatása pedig 2009. október 11-én volt Rómában.

szélt. Végre a bíboros felküldte egyik munkatársát a létrára, aki le is hozott egy hatalmas, poros aktaköteget.

– Tehát valóban ez a legfontosabb kötet Damian atya szenttéavatása ügyében? – kérdezte Teréz anya.

Mielőtt a bíboros megmagyarázhatta volna, hogy mi áll a kötetben, Teréz anya kékesszürke táskájából elővett egy csodatévő medált és egy ragasztószalagot, és ráerősítette a medált a kötet címlapjára. Félbeszakítva a bíboros fejtegetéseit, így vélekedett:

– Nos, a legfontosabbat megtettük, mehetünk!

A bíboros és munkatársai döbbenően álltak a helyükön, miután Teréz anya eltávozott.

Nem sokkal ezután megtörtént a – Teréz anya által kiimádkozott – csoda, ezzel egyidejűleg pedig II. János Pál pápa dekrétumot adott ki, melyben a csodák számát egyre csökkentette.

Damian de Veuster atyát (1840–1889), aki Molokai szigetén, a leprások között élt és négyévi szenvedés után ebben a betegségben halt meg, 1995-ben II. János Pál pápa – Teréz anya jelenlétében – boldoggá avatta. (Teréz anya 1997-ben hunyt el, és hat év elteltével ő maga is a boldogok sorába került. – a szerk.)

(Az Allewelt című magazinból fordította Szabó Bernadett)

Legyetek a világ világossága és a föld sója!

Gyermek Táborok

Missziós GYERMEK TÁBOR

Időpont: 2010. június 21-26.
(hétfő-szombat)

Helyszín: Devecser
Korhatár: 7-13 év
Jelentkezési határidő: 2010. május 31.
Anyagi hozzájárulás 9500,- Ft

Biblia GYERMEK TÁBOR

Időpont: 2010. július 19-24.
(hétfő-szombat)

Helyszín: Devecser
Korhatár: 7-13 év
Jelentkezési határidő: 2010. május 31.
Anyagi hozzájárulás 9500,- Ft

Bővebb információ és jelentkezés:
Ohoiledwarin Elias SVD atya
Szent Imre Missziósház, 9730 Kőszeg Park u. 1., Pf. 74.
tel.: 06 94 / 562 - 205; 06 30 / 570 5925; e-mail: misszio@verbita.hu
WWW.VERBITA.HU

A Világposta című negyedévenként megjelenő, önkéntes adományokból fenntartott missziós magazin az Isteni Ige Társasága (verbiták) kiadványa, melynek célja, hogy a magyar és a harmadik világbeli missziók között hidat képezzen.

Aki szívesen olvas híreket, interjúkat, beszámolókat ebben a témában, jelezze Búrbela Gergely svd atyánál (1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5., misszio@verbita.hu), és ő rendszeresen küldeni fogja az újságot.

**Szívből köszönjük
támogatásukat!**

